

tider, Då äfwen jag blir kall och lugn och fri;
Då detta hjerta icke mera lider, Ej klappar,
blöder, snssar, hoppas, smider, Men kanske
kommer då din tour, Sophie!

5. Farväl, Sophie! war god emot vår
Milla, Glöm gerna mig, men henne aldrig
glöm. O! straffa ej den menlösa, den lilla
För Fadrens skuld, som kanske gjorde illa;
Hon är vår flydda sällbets sköna dröm.

6. Farväl, Sophie! jag dessa rader tef-
nar, Med darrande och äfwerigifwen hand;
Min styrka mattas och mitt hjerta wexnar,
Jag brinner, kallnar, fryser, rodnar, blek-
nar; Farväl Sophie! nu slits vårt sista band.

Den Sjette:

Förgåt ej mig — O Glicka! som jag tänker
Min hand, mitt hjerta älskande och sag, Om
någon gång du på din älskling tänker; För-
gåt ej mig, Förgåt ej mig!

2. Förgåt ej mig när inwid rosenhåcken,
Din hwhita arm kring blommans bådd är sträckt,
Du känner bäst den blomman inwid båcken,
Du för mig rækt, du för mig rækt.

3. Förgåt mig ej, när Unglingar i låga
Dig årans frans wid Tornespelet ger; Då
ljus och öm, min bild dig höres fråga: Mins
du mig mer? Mins du mig mer?

4. Förgåt mig ej, när efter långa åren,
Min ansigts bild så helt förändrat sig; När
tiden strött de glea silfwerhåren — Förgåt
ej mig! Förgåt ej mig!

Köster i B. Banko.

GS 1564

Zwenne aldeles

NY SÄNNEN.

1) Krigarns affked från Pohlen.
Det är förbi! den sista strid är
slagen. &c.

Der ser affjungne af Student-Corpsen
Lund wid den fest, som d. 7 Nov.
1831 derstädes anställdes för de
från Pohlen återkomna Medicine
Kandidaterne Stille, Berg
och Stenkula.

Säg omna, bröder! till Sveriges
jord! &c.

Jemte fyra nya och wackra

W i s o r,

ja mitt folk, hwad har jag gjort, &c.
Skrifnad af Konung Ludvig 16:de i Frank-
rike, förret föde dess affifwande.

Sorlar, tårar, böner, knäfall, ånger, &c.
Farväl Sophie! vi se hwarannan åter, &c.
Förgåt ej mig, o Glicka, som jag tänker &c.

Uppsing, 1831, N. E. Lundströms Boktryckeri.

Den Första:

Krigarns afsked från Pohlen.

Det är förbi! den sista strid är slagen. Mitt fosterland farväl! Af nattens skugga täckes redan dagen, I mörkret trifs en trål.

2. Den frie dock, han träder fram i ljuset, Hans gerning dagen tål; Hans tanke stråfvar, som enörn, ur gruset, Som Phoenix från sitt bål.

3. Långt var vår dag, var skön och ljus och härlig, Men ack! för kort för mig! Dock blott för mig och oss; den var förfärlig Förtryckare! för Dig.

4. Dråkneliga voro Dina härar, Som tråd i dyster skog. — Men mångden ej vår lilla hop förfärrar: Den såg derpå och log.

5. Och sedan mejade med dödens lia, Med hämnens hvarja stål, Bland trålarne en liten flock af fria, Som gick åt samma mål.

6. Då råknades de glesa led med håpnad, — Då först — och modet föll. Du lärde då, att äfwen obewäpnad, En fri man fältet höll.

7. Men snart från fierran kommo nya hopar Och guldet kom också; Des klång, som ljust i wißa öron ropar, Man syntes lyfna på.

8. En lockades, en annan med tinsbala, Den tredje fasade. Och splitet kom, och raseriet sågs waka. Det roptes ack och we!

9. Då räckte också åt fienden vår granne En öppen hjälpsam hand. Wi sågo det. Och snart han gret, den sanne Pohlacken, för sitt land.

10. Ej kraftigt mer han kunde tryggad strida, Fast modet lågade; Han såg ju sveket kring sig, wid sin sida Han ingen man fick se.

11. Ty, såsom fordom ensam med sitt öde Han kämpa fick, tog sår. Den lefwande man öfwer gaf; den döde Behöfwer ej er tår.

12. Wid Warschau gick solen ned: men hämnden Ur blodig graf steg upp. När härjande den ströfvar fram, så nämni den Europa! Pohlens hopp.

13. Nu står jag här, ett offer för Din höga Och fina politik, Wid gränsen af mitt land, med tåradt öga, Blott uppå minnen rit.

14. I fosterjord jag mina wapen gömmer Då sjelf jag måste fly. Jag gömmer — men jag dem dock icke glömmar, Då andra dagar gry.

15. Ty när en gång till friheten de wärfas De kedjetungda folk; Då skall i striden sorgen åter släckas, Mitt wapen bli min tolf.

16. Då upp ur jorden gräfwer jag det åter, Och trycker i min hand Den trogna klingan, som mig hoppas låter En räddning för mitt land.

17. Mitt land! O Gud! det är det icke mera, Det är i bojor smidt; Des skymf, des plåga kan jag icke bära! Det är ej mera mitt.

12. Men det skall bli det åter, högt jag
swär det, Till dess farväl! farväl! Göm tro-
get Du uti ditt sköte swärdet, Som löftet
jag. Farväl! Abg.

Den Andra:

Verser affjungne af Student-Corpsen i
Lund wid den fest, som d. 7 Nov. 1831
derstädes anställdes för de från Pohlen
återkomna Medicine Kandidaterne
Stille, Berg och Stenkula.

Wälkomna, bröder! till Sveriges jord! O
att I kommit med segerord! Men Pohlska
Ornen på nytt är fången; Förlåten, — sorg
är förmåld med fången.

2. Välkomna likväl från Weichselwäg!
En segerfest är Ert återtåg. Hur stundens
högtid war glädje väcker, Och hwarje hjerta
Er lagern råcker.

3. Välkomna trefast i wänners fann!
Polonia råddar en dag sitt namn. Härnäst
när frihet står upp och glöder, Då segrar
himlen. Er skål, I bröder!

Den Tredje:

Ack! ja mitt folk, hwad har jag gjort, Som
förfördelat Dig? Ert tänkesätt, så dmt och
stort, Har snart förändrat sig; Mitt föremål,
min lycka war, Ni fant mig alltid god; Nu

mördar du din Kung, din Far, Och tömmer
grymt hans blod.

2. Fransoser! det ju war bland Er Jag
såg min första dag, För mig nu ingen wän-
skap mer, För mig nu ingen lag Är öfrig,
som kan ge mig skydd För hatets falska dom;
Hwad gagnar mig att äga dygd, Att kallas
god och from?

3. Den store Henrie, ofta swag, Har
många fel begått, Dock har han till sin sista
dag Er sällhet njuta fått; Men Ludvig, som
befrånjat dmt Er lycka och Ert mål, Ha' Ni
till swåra plågor dmt Och fångslat lif en trål.

4. Måtrefer, favoriter ej, Har fångslat
detta bröst, Af dygd och goda seder böjd Jag
lydde drans röst; Om någon gång jag felade
War det ej hjertats skuld; Rättvisan jag ej
delade För wänskap eller guld.

5. En dödsdom än man aldrig fann,
Den jag befastat har; Wid uslas nåd mitt öga
rann Och jag war deras Far; För mi nu mensk-
lighetens rätt Ej finnes öfrig mer; Man plågar
mig på grymma sätt Och åt min smärta ler.

6. Om detta blod Er lyckligt gör, Ack!
tömmen det då ut, I sådant fall jag villigt
dör Och tar ett ousligt slut; Men måtte al-
drig hånden tung På Eder falla ner, Det öns-
kar en olycklig Kung, Som för Er sällhet ber.

7. Far ewigt mål mitt Folk! jag går
Till ewighetens land; Der oskuld sin belöning
får Och slipper sina band; När dödens skarpa
lia har Sig fårgat i mitt blod; Så glömmen
ej Er Konung war I sjelfwa döden god.

Den Fjerde:

Suckar, tårar, böner, knäfall, Änger Blid-
ka redan här en rättwis Gud: Han förlåter
tusen, tusen gånger Mennsklighetens brott
mot sina bud. ::

2. Hvem af oss, om Han ej wille sko-
na, Bles wäl från Des höga Domstol fri?
Hwarför då, när man kan Gud försona, Är
du oförsonlig, min Sophie? ::

3. Räck mig, medan du än är min ma-
ka, Denna tusen gånger kysta hand; Gör
med mig en promenad tillbaka Till vårt ford-
na sällhets sköna land. ::

4. Der wid brädden af den lugna bäck-
ken Du din Carl en ewig trohet swor: Der,
i skuggan af den wilda häcken, Bles du äls-
karinna, wän och mor. ::

5. Der inom det afundswärda gassret,
(Hwarför bor jag ej der inne än?) Smög
du dig, till hån och spott för squalret, Till
din outhärligt sälla wän. ::

6. Log med honom åt de papilloner,
Som kring sköna blomman fladdrade; Log
åt stora Grefwar och Baroner, Curtiseurer
och Förförare. ::

7. Räckte mig så ömt den trogna fam-
nen, Då jag smög incognito till dig; Hwar-
för är nu denna lugna hamnen, Åh, för e-
wigt, ewigt stängd för mig? ::

8. Hwarför, hwarför får mitt stackars
hjerta, Som, af plågor tårpt, knappt andas
än, Aldrig mer, till lindring i sin smärta,
Tryckas mot sin aldrabästa wän? ::

9. Jag war fattig, och ditt hjerta blöd-
de Wid min nöd och mitt behof, Sophie! Jag
war hungrig, fången, och du fødde Liggaren
— nu är jag rik och fri! ::

10. Rik och fri! o mina tårar flyta,
Rik och fri! men du ej älskar mig, Åh! hur
gera wille jag ej byta, Wara fattig, älskad
utaf dig. ::

11. Farwäl, Sophie! slit ej de flena
handen, Wänta litet, gif dig tålamod; Snart
de jern, mig stött från glädjestranden, Fara
skall uthwärd jordens flod. ::

12. Då skall du emot din wilja gråta
Mina öden, dina willors lott; Känna först
min kärlek, och förlåta Mina fel, — och än-
gra egna brott. ::

Den Femte:

Farwäl, Sophie! wi se hwarannan åter, Fast
aldrig, aldrig mera här; Men i den werld, der
ögat aldrig gråter, Der hjertat aldrig hatar, blott
förlåter, O! låt mig hoppas att få se dig der.

2. I denna lugna, säkra, sista hamnen,
Dit alla lifwets seglare gå in, Der skall med
Milla, tryckt i fasta famnen, Wid ljudet af
de wäl bekanta namnen Af Far och Mor,
Sophie bli åter min.

3. Farwäl, Sophie! jag tyst och tålig
tömmer Den bittra kalk, som du har spydt
åt mig. Du hatar mig, jag älskar och jag glöm-
mer, Men ewig, rättwis, god är han som döm-
mer, En dag, Sophie! emellan mig och dig.

4. Farwäl, Sophie! de stunda snart de